

Fecske Csaba

A boldogság?

Aranykor

Amikor a fenyves alatt kékre vált a hó és elindulnak a harangok a bíborban pompázó nap felé, aranyhintón elhozzák nekem az álmomban megszeretett tündér régóta ígért csókját vattába csomagolva. Tücskök osztoznak egyszem könnyemen, sérülékeny voltam, mint az utolsó fűszál a völgyben, mielőtt megérkezik a hó.

Követtem őt, akiről semmit sem tudok, mi vonzott hozzá, sosem tudtam meg, bármit megtettem volna érte, de még csak sírni tudtam. Láthatta szememben a karcsú bokájú lányokként táncoló, a dolgukat a búzaföldön már bevégző fényeket, őzek szelídségével nézett, tudtam, átlát rajtam, maszatos ablaküveg mögött a légy lehet ilyen kiszolgáltatott, mint én voltam. Mégis övé volt álmaim terhe, őt nyomasztotta bánatom súlya, az ő vállán nyugodott gyermekésem gyémántsiklája, amelyet teljes erőből, szikrázva ver a nap. Csontjaimról lassan tekeredik le életem, látom az udvart, látom hunyott szemmel is. Jövünk, megyünk, találkozunk vagy nem találkozunk, már senki sem tudja kinek és mivel tartozik, és mi volna számonkérhető, s főleg kitől? Nevek sorjáznak hópelyhekre írva, történetünk a levegő falára.

Városom

Az öntapadó mosolyú, füsthajú szajha, történelmi dáridók kiengesztelhetetlen kárvallottja, csillagok bizonytalan ígéretével, az örökkévalóság virtuális konzervdobozával az elfáradt felszín alatt vajon megmutatja-e nekem a rózsát, amely nem növesztett halálos karmot, védtelenül nőtt rigó és szél hangjába szerelmesen, megtalálom-e, lesz-e erőm egy mosoly báránnyelvével arcomon fölébe hajolni, miközben megriadt őzek szaladnak át a szívemen?

Hely

Valahol, a tapasztalt zöldű erdők alatt talán megtalálod az ifjút, akit mindig is kerestél, akire gondolni jó volt, mint friss vizet inni a forrásnál, akinek a szemében meztelen istennők fürödtek valaha, amikor még tojások sem voltak a nádas vízimadarai, amelyek fölrebbennek most és tovasuhannak szivárványszülő vízcseppeket inni a rétre, ahol a tó hullámozott egykor, még vannak, akik emlékeznek rá, emlékszel te is mindenre, amire érdemes, amitől az élet fölébe nő a halálnak. Még akkor is, ha ez az idő már az az idő, amikor csupán helyét látogatjuk a dolgoknak.

Emlékek

A semmin kéken áttűnök, ott futkorásznak a padláson, ahová bitument öntött az este, hajukba pókháló ragadt, zsebükben darazsak, egy szívtelen kalandor aranyrögöcskéi. Zörgő diókkal gurigáznak, halálra rémítik a gőgös macska urakat, akik sírnak a vágától, akár a kisgyerekek. Viharvert hegedű sántikál, eltévedt galambtoll lebeg, emlékek, drágáim, látom őket, mielőtt kopott fényképekről megszöknek és világgá mennek, lepkék rajzanak körülöttük, mit számít, hogy oda a nyár, hópehely tévedt ide, ahol nemrég még esők haja lobogott, ülnek a síneken, zakatol a vonat, az ablak tükrében szomorú nő fésülködik, hosszan elkíséri egy tehén tekintete, a mezőbe belekap a nap, messziről anyám hangját hallom, és várom, hogy végre lepattanjon a labda, eljött az idő, holnap egy csillagon kell megjelennem, vigyázzatok a pakkomat.

A nagy kérdés

– Ugyan hol lehet a boldogság? – kérdezte a gyűrött arcú nő, ahogy letettem a söröskorsót a csatakos asztalra. Vállat vontam. – Mit tudom én!

Odamentem a pulthoz, megkérdeztem a vörös hajú lányt, aki a sört csapolta. – A boldogság? – kérdezte, mintha nem jól hallotta volna. Bólintottam.

– Jani! – kiáltott hátra, mire az ajtóból bozontos, busa fej bukkant elő. – Ez a hapsi a boldogság felől érdeklődik, nem tudsz róla valamit?

Jani se tudott semmi érdemlegeset. Csak káromkodni egy cifrát. Odament az egyik asztalhoz, grabancánál fogva felállított egy nyeszlett embert, aki fölöttebb hadonászva beszélt. – Hol van a boldogság? – szegezte neki a kérdést. Az illető nem tudta, különben is úgy be volt rúgva, mint az albán számár.

Bejött az állomásfőnök, két korsó sört gyorsan magába zuttyintott, keze fejével letörölte szájáról a habot. – Állomásfőnök úr, ho-ho-hol van a boldogság? – kérdezte akadozó nyelvel a részeg. Az állomásfőnök eleresztette a kérdést a füle mellett.

Visszamentem az asztalomhoz. A falnak támaszkodva megpillantottam a tábornokot. – Tábornok úr, hol van a boldogság? – Miniszter úr, hol van a boldogság? – kérdezte a tábornok. – Szűzanyám, hol van a boldogság? – kérdezte a miniszter. – Édes jó Istenem, hol van a boldogság? – kérdezte Szűz Mária. Fügő pirult, amikor minden szem részegeződött.